

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. Vlt. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

fectius negatio, à quo sustentaretur, & cui inniteretur ab ipsoque conservaretur.

47 Nec illa dispositio est negatiuum, quia si primum negatiuum non poterat per se disponere ens rationis, nec etiam secundum negatiuum, quia non est maior ratio vnius, quam alterius.

48 Nec est aliquid rationis illa dispositio, nam de dispositione ad illud ens rationis, quod est dispositio interrogabo quid sit, & sic procederetur in infinitum, si diceretur quod est aliud ens rationis, & quod non praecedit ad illud ens rationis, aliud etiam posset dici de omni, & ratio evidens est, quia ad ens rationis non determinatur intellectus per aliquid ex parte subiecti, sed ex defectu cognitionis vel ex mera libertate fingentis illud; unde non est necessaria aliqua conditio, aut dispositio ex parte subiecti, supra quod fingimus ens rationis.

49 Nec est complementum, quia illud, quod est prius non potest compleri, nec constitui à posteriori, quod idem est, cum non possit dependere ab alio, ut commune proloquium docet, nec carentia, quae datur sine fictione potest compleri à positio rationis, nec quod est pura negatio, quia iam esset mixtum quid ex negatiuo reali, & positio rationis, quod est chymaera: sed negatio, & priuatio, quae dantur à parte rei, ut probauimus, sunt priores omni ente rationis: ergo non possunt compleri ab illo.

50 Confirmatur, praedicata contingentia, quae possunt abesse, & adesse praeter subiecti corruptionem non conueniunt actu subiectis, nisi actu existant, sed entia rationis v. g. relationes creatoris in Deo, & vniuersalitatis in natura humana sunt praedicata contingentia: ergo non conueniunt actu rebus, nisi actu existant; sed non existunt ante actualem mentis considerationem: ergo non conueniunt actu, ante actualem mentis considerationem.

51 Respondent aduersarij maiorem habere verum in relationibus, & aliis praedicatis realibus contingentibus, non vero in relationibus rationis, quae etsi ab extrinseco, & contingentem conueniunt, imitantur tamen praedicata, quae necessariam connexionem habent cum subiectis penes id quod sicut haec actu conueniunt propriis subiectis, etiam quando non existunt; ut animal homini, ita, & relationes rationis actu conueniunt suis subiectis ante existentiam obiectiuam.

52 Sed contra quia discrimen hoc inter praedicata realia contingentia, & praedicata contingentia rationis est voluntaria & libere inuenta sine fundamento, ut ait Suarez ad astringendum relationes omnes reales tam mutuas, quam non mutuas terminari ad respectuum, quod quam sit absurdum, ex terminis patet.

53 Deinde seclusa actuali existentia vnicuique praedicato proportionata nullum praedicatum dici potest actu conuenire subiecto, nisi vel quia est de eius essentia; vel certe, quia ab illa manat & necessariam connexionem, & per se cum illis habent; sed entia rationis sunt praedicata omnia contingentia, & extrinseca subiectis, & sunt extra eorum essentias, nec ab illis manant, nec necessariam connexionem, & per se cum illis habent: ergo seclusa actuali entium rationis existentia obiectiuam non possunt dici actu conuenire subiectis.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta aduersaria solvuntur.

Ad primum primae sententiae respondetur 54 distinguendo esse cognitum, id est, fictum, & quasi productum à cognitione fingente concedo maiorem, esse cognitum, id est, denominatum à cognitione reali cognoscente rem ut à parte rei est, nego maiorem.

Ad minorem distinguo, esse cognitum primo modo, nego, secundo modo concedo, cum autem ens rationis non sit secundo modo cognitum; sed primo, potius est ens intrinsecum rationis, quam extrinsecum reale.

Ad confirmationem eodem modo respondetur, nam esse vniuersale, & esse speciem non est cognosci pure speculative, sed practice fingendo relationem transcendentalem intrinsecam in natura.

Ad secundum dicimus denominationem extrinsecam esse accedens extrinsecum, quare, quasi accedens dicitur, quia sicut accedens potest adesse, & abesse praeter subiecti corruptionem, ita & similiter denominatio extrinseca, cum hoc tamen discrimine, quod accedens absolute immutat realiter subiectum, quia cum per illud fiat realis, & intrinseca additio in subiecto, necesse est ut fiat per intrinsecam, & realem mutationem in illo, nec obstat dicere quod omne accedens inhaeret intrinsece in subiecto; nam falsum, quia aliquod accedens adheret, & tamen est verè accedens, ut vniuersitas &c. Nec valet si dicas esse modalia accidentia, quod non habet denominatio extrinseca, non enim valet; nam sicut ex eo quod est accedens modale sine inhaerentia intrinseca potest esse à parte rei sine fictione, ita etiam ex eo quod denominatio extrinseca sit accedens extrinsecum potest esse à parte rei sine eo quod inhaeret intrinsece in subiecto, quia sicut accedens modale propter suam imbecillitatem, & tenuitatem potest esse cum sola adhaerentia, ita denominatio extrinseca propter maiorem tenuitatem, & imbecillitatem, quam habet respectu sui termini, vel subiecti, potest saluari sine adhaerentia, vel inhaerentia cum sola habitudine, vel tendentia extrinseca respectu illius, & cum illo constituere extrinsecum concretum; unde in forma negatur maior quoad vltimam partem in tota latitudine accidentis, ut diximus concessa prima parte illius maioris quoad modum intrinsecum, & substantiam, quia actio respectu agentis, modus extrinsecus est. Ad probationem illius iam responsum est cum distinctione de accidente extrinseco, & intrinseco.

Ad confirmationem negatur maior, quia esse visum non est aliquid in pariete, sed potius est concretum extrinsecum ex pariete, & ex forma extrinseca tendente in illud realiter, ex qua tendentia extrinsece denominatur paries in esse visum &c.

Ad primum argumentum secundae sententiae Thomistarum sic Respondetur. Distinguo maiorem, non sunt entia realia, hoc est, non dantur à parte rei carentia cum aptitudine, & sine illa in subiectis, id est, tales carentia non sunt verè sine fictione nego maiorem; non sunt entia, id est, non habent positium esse reale, & entitatem perfectam positiuam concedo. Ad